

Китоби Юъил ва Калисои Лоодикияи Адвентистони рӯзи ҳафтуми — Шумораи дувоздаҳ

Jeff Pippenger

2025-12-17

Рақами дувоздаҳ

Хоҳиши ман ин аст, ки шаҳодати нубуввати Юъилро ба гунае баён намоям, ки шаҳодати Юъил дар он чи Петрус дар Панतिकост мегуфт ва анҷом меод, шинохта шавад. Ман яқин дорам, ки Китоби Муқаддас дар бораи он чи Петрус дар Панतिकост мекард ва мегуфт, равшан аст, аммо ман мекӯшам бифаҳмам, ки Петрус дар таърихи борони охирин ба таври нубувватӣ чиро тимсол мекард, ҳангоме ки паёми Пантикостро ҳамчун иҷрошудани китоби Юъил баён менамуд.

Петрус рамзи бақияи қавми Худост, ва ин на танҳо дар Панतिकост тасвир ёфтааст, балки ҳамчунин дар Қайсарияи Филиппӣ дар Матто 16. Қайсарияи Филиппӣ дар оятҳои сздаҳ то понздаҳи Дониёл ёздаҳ ҷойгир аст, се ояте ки ҷангеро баён мекунанд, ки нахуст дар давраи таърихӣ иҷро шуд, вақте Қайсарияи Филиппӣ Панюм ном дошт. Оятҳои сздаҳ то понздаҳ пеш аз ояти шонздаҳ меоянд, ки қонуни якшанbero дар Иёлотии Муттаҳида муайян мекунад. Ояти даҳ сукути Иттиҳоди Шӯравиро дар соли 1989 муайян мекунад. Оятҳои даҳ то шонздаҳи Дониёл ёздаҳ давраи аз соли 1989 то қонуни якшанbero ифода мекунанд, ва он давра «таърихи пинҳон»-и ояти ҷиҳили ҳамон боб аст.

Таърихи Пинҳон дар ҲАРҲОИ ҒАФС

1798

Ва дар замони охир подшоҳи ҷануб ба ӯ ҳамла хоҳад кард:

1989

Лекин писаронаш ба ҷанг барангехта хоҳанд шуд ва анбӯҳи лашкарҳои бузургро ҷамъ хоҳанд овард; ва подшоҳи шимол бар ӯ мисли гирдоб, бо аробаҳо, саворагон ва киштиҳои бисёр хоҳад омад; ва ба кишварҳо дохил шуда, онҳоро зер карда, аз онҳо хоҳад гузашт. Ва яке ҳатман хоҳад омад, зер карда хоҳад гузашт; сипас баргашта, то ба қалъаи ӯ хоҳад расид ва ба ҷанг барангехта хоҳад шуд.

2014 ҷанги Рафия

Ва подшоҳи ҷануб ба ғазаб хоҳад омад, ва берун шуда, бо ӯ, яъне бо подшоҳи шимол, ҷанг хоҳад кард; ва ӯ анбӯҳи бузургро ба майдон хоҳад овард; вале он анбӯҳ ба дасти ӯ супурда хоҳад шуд. Ва ҳангоме ки он анбӯхро дур кунад, дили ӯ мағрур хоҳад шуд; ва даҳҳо ҳазор касро ба замин хоҳад афканд; аммо аз ин қувват нахоҳад гирифт.

Чанги Паниум (Қайсарияи Филиппӣ)

Зеро подшоҳи шимол боз хоҳад гашт ва лашкаре аз пешина бузургтар барпо хоҳад кард; ва яқинан баъд аз чанд сол бо лашкари азим ва бо сарвати фаровон хоҳад омад.

Ва дар он айём бисёре бар зидди подшоҳи ҷануб бархоҳанд хост; ва низ яғмогарони қавми ту худро боло хоҳанд бардошт, то рӯёро барқарор созанд; аммо онҳо фурӯ хоҳанд афтод.

Пас подшоҳи шимол хоҳад омад, ва хирмане хоҳад баровард, ва шаҳрҳои аз ҷама мустаҳкамро хоҳад гирифт; ва бозуҳои ҷануб истодагӣ нахоҳанд кард, на қавми баргузидани ӯ низ, ва ҳеҷ қуввате барои муқовимат нахоҳад буд.

Қонуни якшанбе дар ИМА

Аммо касе ки бар зидди ӯ меояд, мувофиқи иродаи худ амал хоҳад кард, ва «ҳеҷ кас пеши ӯ истода нахоҳад тавонист»; ва «ӯ дар замини ҷалол хоҳад истод», ки он ба дасти ӯ хароб хоҳад шуд. Ӯ ҳамчунин ба замини ҷалол дохил хоҳад шуд, ва бисёр мамлакатҳо сарнагун хоҳанд гардид; аммо инҳо аз дасти ӯ раҳо хоҳанд ёфт: яъне Адӯм, Мӯоб, ва баргузидатарини банӣ-Аммӯн. Ӯ дасти худро низ бар мамлакатҳо хоҳад дароз кард; ва замини Миср наҷот нахоҳад ёфт. Дониёл 11:40, 10–16, 41, 42.

Вақте ки Петрус ба таври набавӣ дар Қайсарияи Филиппӣ (Паниум) қарор дорад, ва Пантикост замони борони охир аст, ин ўро дар «таърихи пинҳонӣ»-и ояти чихил ҷой медиҳад. Ман қасд дорам ҷанги кунунии Украина, ки дар ояти ёздаҳуми боби ёздаҳ муаррифӣ шудааст, ва ҷанги ояндаи Паниумро, ки дар оятҳои сиздах то понздаҳ омадааст ва ба Ҷанги сеюми ҷаҳон меоварад, баррасӣ намоям; инҳо воқеаҳои берунӣ миёни соли 1989 ва қонуни якшанбе мебошанд, аммо мо ҳоло таърихи фариштаи сеюмро аз 22 октябри соли 1844 то ба ташаккули калисои қонунӣ дар соли 1863 муайян карда истодаем.

Ин хат расидани фариштаи сеюмро аз 9/11 (1844) то Қонуни якшанбе (1863) тасвир мекунад. Қонуни якшанбе ба василаи Эъломиаи Озодкунӣ, ки озодиро эълон мекард, пешнамоиш дода шуда буд; ҳамин тавр он Қонуни якшанбееро рамзӣ менамояд, ки дар он озодӣ гирифта мешавад. Озодие, ки аз ҷониби нахустин президенти ҷумҳуриҳои эълон гардид, рамзи он озодиест, ки аз ҷониби охири президенти ҷумҳуриҳои гирифта мешавад, — ҳамоне ки тибқи пешгӯии нубувватӣ дар Қонуни якшанбе ба диктатор табдил хоҳад ёфт.

«Ҳангоме ки миллати мо он қадар аз усулҳои ҳукумати худ даст кашад, ки қонуни якшанберо қабул намояд, протестантизм дар ин амал бо попгарой даст ба даст хоҳад дод; ин чизе ҷуз бахшидани ҳаёт ба он зулми истибдодӣ нахоҳад буд, ки дер боз бо шавқӣ тамои фурсати худро мепоид, то боз ба истибдоди ғаъоли худ ҷаҳида дарояд». Testimonies, volume 5, 711.

742 то милод соли алфо буд, ки пешгӯиҳои замони Ишаё 7:8-ро оғоз намуд, ки ба иҷрои омегагии худ дар соли 1863 расиданд. Дар соли 742 Оҳоз, подшоҳи салтанати ҷанубии Яҳудо, ба ҷанги шаҳрвандӣ бар зидди даҳ қабилҳои шимолӣ, ки салтанати шимолиро ташкил медоданд, дохил мешуд. Таърихи соли 742 то милод дар Яҳудо, сарзамини ҷалолӣ аслии

Китоби Муқаддас, ки бо яҳудиёни асли аҳолинишин буд ва дар ин порча ба воситаи подшоҳи шарир ва аблаҳ Оҳоз муаррифӣ шудааст, нишон дода шуд — ва ба ҳамин тарик таърихи омегавии соли 1863-ро намунаворӣ мекунад. Таърихи омегавии соли 1863 дар дохили даврае иҷро мегардад, ки Иёлоти Муттаҳида ҳамчун ҳайвони заминӣ, салтанати шашуми пешгӯии Китоби Муқаддас, ҳукмронӣ мекунад. Иёлоти Муттаҳида сарзамини ҷалолии рӯҳонист, ки аз масеҳияти протестантӣ иборат буда, аз нигоҳи Китоби Муқаддас яҳудиёни рӯҳонӣ мебошанд. Ҷанги шаҳрвандӣ миёни шимол ва ҷануб дар соли 742 то милод дар таърихи алфо, ҷанги шаҳрвандӣ миёни шимол ва ҷанубро дар таърихи омегавии соли 1863 тасвир мекард. Ин ду шохид якҷоя таърихи берунаро, ки то қонуни якшанбе пеш меравад, нишон медиҳанд, ки дар он сарзамини ҷалолии рӯҳонӣ бори дигар ба ду синф тақсим хоҳад шуд.

Дар соли 742 то м., қудрати шимолӣ иттиҳодеро байни даҳ қабилаи шимолии Исроил ва Сурия намоёндагӣ мекард ва ба ин тартиб иттиҳод бо қудрате беруниро рамзӣ месохт; ин чиз ҳангоми ҷанги шаҳрвандӣ амалӣ гардид, вақте ки папагариҳои ҷонибдори ғуломдорӣ дастгирии худро ба иёлатҳои ҷанубии ҷонибдори ғуломдорӣ дод. Ҳампаймони берунии Сурия дар соли 742 то м. ва ҳампаймони берунии папагӣ дар Ҷанги шаҳрвандӣ, иттиҳоди ҷаҳониён-глобалистҳоро бо демократҳои глобалист дар ҷанги онҳо бар зидди МАГА-изм муайян месозад, ҷанге ки дар соли 2015 оғоз ёфт, вақте ки подшоҳи чорум ва сарватмандтарин бархост ва бо ин амал, мувофиқи Дониёл 11:2, тамоми қаламрави Юнонро ба таҳрик овард. Ин ба таҳрик овардан бедоршавии халқҳои бутпарастро дар китоби Юил муайян мекунад. «Юнон» ва «халқҳои бутпараст» рамзҳои қудрати аждаҳоянд, ки ҷаҳонро дар иттиҳод бо ҳайвон ва пайғамбари козиб ба Армагеддон мебарад.

Дар соли 2015 халқҳои бутпараст ба даъвати нубувватӣ ба водии Еҳушофот, ки ӯ онро ҳамчунин водии доварӣ номида буд, бедор карда шуданд. Дар соли 2015 Доналд Трамп номзодии худро ба мақоми президентӣ эълон намуд ва ба ин васила империяи глобалистиро, ки ҳамчун Юнон муаррифӣ шудааст, ба ҳаракат овард, ва халқҳои бутпараст роҳпаймоии худро сӯи Ҳармачидӯн оғоз карданд, ва ин танҳо як сол пас аз оғози Ҷанги Украина, дар иҷрои ояти ёздаҳи Дониёл ёздаҳ, ба вуқӯъ омад.

Ҷангҳои шаҳрвандии соли 742 то милод ва 1863 таърихи қонуни якшанберо муайян мекунанд, ки анҷоми салтанати шашуми нубуввати Китоби Муқаддасро нишон медиҳад. Он салтанати шашум бо Ҷанги Инқилобӣ оғоз ёфт, бинобар ин анҷоми салтанати шашум дар қонуни якшанбе тақрори Ҷанги Инқилобиро муайян мекунад, маҳз дар ҳамон вақте ки Ҷанги Шаҳрвандӣ ҷараён дорад. Таъриф ва номгузориҳои ҳар ҷанги ё Шаҳрвандӣ ё Инқилобӣ бар асоси дидгоҳ қарор дорад. Он чиро ки демократҳо ҳоло тавассути муборизаи ҳуқуқӣ, тасарруфи молӣ, қаллобӣ, муҳочирати ғайриқонунӣ ва таблиғот анҷом медиҳанд, онро инқилоби ранга меноманд, аммо он ҷонҳое, ки ба найрангҳои глобалистии онҳо муҳолифанд, ҳамон амалҳоро барангехтани нооромии «шаҳрвандӣ» меҳисобанд. Оё Antifa ҷинойткор аст ё қаҳрамон?

Ду ҷанги таърихӣ як ҷанги ягонаи тақсимкунандаеро намоёндагӣ мекунанд, ки дар таърихи охири президентии ҷумҳуриҳои ба вуқӯъ мепаивандад. Чунон ки бо нахустин президенти

ҷумҳуриҳо буд, ин ҷангро охирин президенти ҷумҳуриҳо пирӯз хоҳад шуд, ки ӯ ҳамчунин бо нахустин Президент намунавор пешакӣ тасвир шуда буд, ҳамон касе ки низ ғолиби Ҷанги Инқилобӣ буд. Инқилоби МАГА, ба гуфтаи демократҳо, боиси «нооромии шахрвандии» кунунӣ мегардад. Вобаста ба гароиши сиёсии шахсии шумо, ҷанги кунунӣ ё ҷанги инқилобӣ аст ё ҷанги шахрвандӣ. Аз ҷиҳати нубувватӣ он ҳар ду аст.

1863 қонуни якшанбееро ифода мекунад, ва 1844 низ ҳамин тавр аст, вақте ки фариштаи сеюм бо паёми қонуни якшанбе омад. Давраи аз 1844 то 1863 аз оғоз то анҷом мӯҳри қонуни якшанберо бар худ дорад. Дар соли 1846 издивочи Уайтҳо, риояи шанбе ва иваз шудани насаб аз Ҳармен ба Уайт нишон дод, ки он издивоче, ки 22 октябри соли 1844 ба он ворид шуда буданд, ба анҷоми никоҳӣ расида буд, ва он ба анҷом расидани никоҳ оғози раванди имтиҳони фариштаи сеюмро нишон дод, ҳамон тавре ки имтиҳони сегонаи шанбе вобаста ба манна оғози даҳ имтиҳонеро, ки баъд аз таъмиди Баҳри Сурх омаданд, нишон дод.

Манна аввалин озмоиш буд ва озмоиши даҳумро дар Қодеш ифода мекард, зеро ҳар ду паёми фариштаи сеюмро намояндагӣ мекунанд ва бинобар ин қонуни рӯзи якшанберо низ.

«Ҳар ҳафта дар тӯли иқомати тӯлонии худ дар биёбон, бани-Исроил шоҳиди муъҷизаи сегонае буданд, ки барои дар зеҳни онҳо нақш бастанӣ муқаддас будани шанбе муқаррар шуда буд: дар рӯзи шашум миқдори дучанди манн фурӯ мерехт, дар рӯзи ҳафтум ҳеҷ чиз фурӯ намерехт, ва ҳиссае, ки барои шанбе лозим буд, тоза ва покиза ҳифз мегардид, дар ҳоле ки агар дар ҳар вақти дигар чизе барои рӯзи баъдӣ нигоҳ дошта мешуд, барои истифода номувофиқ мегашт». Патриархҳо ва анбиё, 296.

Аввалин аз даҳ имтиҳон имтиҳони «манна» буд, ки паёми сегонаи се фариштаи Ваҳй боби чордаҳумро таҷассум менамуд. Чунон ки бо манна буд, он фариштагон низ оғоҳии сегонаеро бар зидди ибодат дар рӯзи якуми ҳафта ифода мекунанд. Муъҷизаи сегонаи манна «барои он тарҳрезӣ шуда буд, ки ақли онҳоро бо муқаддас будани шанбе мутаассир созад», ки ин, албатта, мақсади фариштаи сеюм аст. Аввалин аз се муъҷизае, ки манна онҳоро ифода мекард, «хӯрдани» нони осмонӣ буд, ва «хӯрдан» рамзи алфавии давраи борони охир аст. Муъҷизаи дуюм паёми фариштаи дуюмро ифода мекунад, ки дар он илҳом калимаҳо ва ибораҳоро «дуқабата» месозад, то давраеро, ки бо ду сукути Бобил ифода шудааст, нишон диҳад, зеро Бобил суқут кардааст, суқут кардааст. Муъҷизаи дуюм «дуқабата» шудани миқдори манна дар рӯзи шашум буд. Муъҷизаи сеюм нигоҳ дошта шудани нон барои шанбеи рӯзи ҳафтум буд.

Ҳамчун як намунаи се фаришта, манн аввалин фаришта аст, ва бинобар ин бояд тамоми ҳикояро дар бар гирад, ки он дар Ваҳйи бобаи чордаҳум ҳикояи ҳар сеи фариштагон аст. Фариштаи аввал фрактали паёмҳои ҳар сеи фариштагон мебошад. Фрактал шакли мураккаби геометриест, ки метавонад ба қисмҳои ҷудо шавад, ки ҳар яке аз онҳо нусхаи хурдшудаи тамоми он аст. Ин хосият худшарҳатӣ номида мешавад. Фракталҳо аксаран, новобаста аз он ки то чӣ андоза ба онҳо наздиктар назар афканед, ҷузъиёти печида доранд. Фракталҳо дар математика, биология, физика, геология, химия, астрономия, муҳандисӣ ва бисёр соҳаҳои дигари маърифат дучор меоянд.

«Сохтори сеқадамӣ»-и се фаришта дар боби чаҳордахуми Ваҳй дар паёми фариштаи аввал таҷассум ёфтааст; бинобар ин, фариштаи аввал «фрактал»-и се фаришта мегардад. Се боби аввали китоби Дониёл мутаносибан паёмҳои фариштаи якум, дуюм ва сеюмро ифода мекунанд, ва боби якуми Дониёл ҳамон «сохтори сеқадамӣ»-ро, ки дар он се боб таҷассум ёфтааст, дар бар мегирад, ҳамон тавре ки дар мавриди се фаришта нисбат ба фариштаи аввал низ чунин аст.

Муъҷизаи сегонаи манн бояд хӯрда мешуд, ва боби якуми Дониёл дар бораи хӯрдан аст. Дониёл аз озмоиши парҳез гузашта, лӯбиёғихоро бар ғизои Бобил ихтиёр кард. Сипас ӯ аз рӯи намуди зоҳирияш озмуда шуд, ва намуди зоҳирии ӯ ҷудоие миёни чехраи ӯ ва чехраи касоне падида овард, ки ғизои Бобилро меҳӯрданд. Паёми фариштаи дуюм даъватест ба ҷудо шудан аз Бобил дар ҷараёни таърихи ҷудошавӣ, ки дар он ду табақа ташаккул меёбанд ва сипас зоҳир мегарданд. Он озмоиши дуҷониби Дониёл ба озмоиши сеҷониби Набукаднесар бурд, ки он озмоиши сеҷон дар боби якум буд ва пешнамунаи озмоиши ҳайкали тиллоӣ дар боби сеҷон гардид, ки онро Хоҳар Уайт борҳо ҳамчун қонуни якшанбе муаррифӣ мекунад, ки худ паёми фариштаи сеҷон аст. Боби якуми Дониёл як фракталӣ се боби аввали Дониёл аст, ва он се боб се фариштаи Ваҳй боби чордахро намояндагӣ мекунанд; аз миёни онҳо, ҳам фариштаи якум ва ҳам боби якуми Дониёл фракталҳои ҳар се фаришта ва ҳар се боб мебошанд.

«Ҳар ҳафта, дар давоми сайру сафарҳои тӯлонии худ дар биёбон, банӣ-Исроил шоҳиди муъҷизаи сеҷонибае мегардиданд, ки барои дар зеҳни онҳо нақш бастанӣ муқаддас будани рӯзи шанбе пешбинӣ шуда буд: дар рӯзи шашум миқдори дукаратаи манн фуру мерехт, дар рӯзи ҳафтум ҳеҷ намефурӯ рехт, ва ҳиссае, ки барои рӯзи шанбе лозим буд, ширин ва пок нигоҳ дошта мешуд, дар ҳоле ки агар дар ҳар вақти дигар чизе аз он барои рӯзи дигар монда мешуд, барои истифода номуносиб мегашт.»

«Дар ҳолатҳои, ки бо ато шудани манн вобаста буданд, мо далели қотеъ дорем, ки рӯзи шанбе, чунон ки бисёриҳо иддао мекунанд, ҳангоми дода шудани шарият дар Сино муқаррар нагардида буд. Пеш аз он ки исроилиён ба Сино бирасанд, онҳо мефаҳмиданд, ки шанбе барояшон ҳатмист. Азбаски онҳо вазифадор буданд, ки ҳар рӯзи ҷумъа барои омодагӣ ба рӯзи шанбе, ки дар он ҳеҷ манн намефиромад, ҳиссаи дучанд ҷамъ оваранд, муқаддас будани рӯзи истироҳат пайваستا бар онҳо таъкид карда мешуд. Ва ҳангоме ки баъзе аз мардум дар рӯзи шанбе барои ҷамъ кардани манн берун рафтанд, Худованд пурсид: “То ба кай шумо аз риоя кардани аҳкоми Ман ва шариятҳои Ман сарпечӣ мекунед?”» Патриархҳо ва анбиё, 296.

Ҷамъ овардан ва хӯрдани манна, Юҳанноро дар боби даҳуми Ваҳй рамзӣ тасвир мекунад, ки китоби хурдро аз дасти фаришта гирифта (ҷамъ оварда), сипас онро меҳӯрад.

Ва ман назди фаришта рафта, ба ӯ гуфтам: «Китобчаи хурдро ба ман деҳ». Ва ӯ ба ман гуфт: «Онро бигир ва бихӯр; ва он шиками туро талх хоҳад кард, вале дар даҳонат мисли асал ширин хоҳад буд». Ваҳй 10:9.

Юҳанно аввал бояд назди фаришта мерафт ва мепурсид, сипас бояд китоби хурдро «мегирифт», ва баъд онро «мехӯрд». Юҳанно, бо назди фаришта рафтан ва аз ӯ пурсидан, се қадами фариштаи аввалро намояндагӣ мекунад; баъд аз он қадами дуюм — гирифтани — ва қадами сеюм — хӯрдан — меояд. Чамъ овардан ва ё хӯрдан, аввалини се озмоиши манн аст, вале он фрактали ҳар се озмоиши маннро дар бар мегирад. Чамъ овардан ва хӯрдани манн, Ирмиёро ба таври намунавӣ ифода мекунад.

Каломҳои Ту ёфт шуданд, ва ман онҳоро хӯрдан; ва каломи Ту барои ман шодӣ ва хурсандии дилам гардид; зеро ки ман бо номи Ту хонда шудаам, эй Худованд Худои лашкарҳо. Ирмиё 15:16.

«Суханонаш» аз ҷониби Ирмиё ёфта шуданд, ҳангоме ки ӯ дар ҷустуҷӯ буд ва сипас китоби хурдро талаб кард. Каломи ӯ ёфта шуд, вақте ки манн чамъ оварда мешуд. Чамъ овардан ва хӯрдани манн, Ҳизқиёро, ки китоби ба ӯ додашударо хӯрд, ба сурати намунавӣ ифода мекунад; ва бо ин амал нишон медиҳад, ки саркашӣ аз хӯрдани китоб баробар аст ба будан монанди хонаи исёнкор.

Лекин ту, эй фарзанди одам, он чиро, ки Ман ба ту меӯям, бишнав; мисли он хонаи осӣ ту осӣ мабош; даҳони худро бикшо ва он чиро, ки Ман ба ту медиҳам, бихӯр. Ва ҳангоме ки ман нигаристам, инак, дасте сӯйи ман дароз карда шуд; ва инак, дар он тӯмори китобе буд; Ва онро пеши ман кушод; ва он аз дарун ва аз берун навишта шуда буд; ва дар он нолаҳо, мотам ва вой навишта шуда буд. Боз ба ман гуфт: Эй фарзанди одам, он чиро, ки меёбӣ, бихӯр; ин тӯморро бихӯр, ва бирав, ба хонаи Исроил сухан бигӯ.

Пас даҳони худро кушодам, ва ӯ он тӯмарро ба ман хӯронид. Ва ба ман гуфт: «Эй писари одам, шикаматро бихӯрон ва рӯдаҳоятро аз ин тӯмаре ки ба ту медиҳам, пур кун». Пас онро хӯрдан; ва дар даҳони ман аз ҷиҳати ширинӣ мисли асал буд. Ҳизқиёл 2:8–3:3.

Агар Ҳизқиёл аз хӯрдани он китоби кучак саркашӣ мекард, ӯ дар хонаи исёнкорон мебуд, ва «тӯмори» «китобе», ки бояд мехӯрд, ҳамчун «нолаҳо, ва мотам, ва вой» муаррифӣ шудааст, ки паёми сегонаеро дар айёми охир ифода менамояд. Паёми сегонаи айёми охир ҳамон паёмҳои се фариштаи Ваҳйи чордаҳ аст, ва заминае ки Ҳизқиёл он се паёмро дар он пешниҳод менамояд, заминаи Ислом ва войи сеюм аст. Ин се паём алфа ва омега доранд, ва сеюмаш «вой» аст, ки рамзи асосии Ислом мебошад; пас, алфа бояд бо омега мувофиқат кунад. Бинобар ин, «нолаҳо» нолаҳоеро ифода менамоянд, ки аз 9/11 бо омадани қарнаи ҳафтум ва войи сеюм оғоз ёфтанд ва тадриҷан то ба ҳафт балои охир шиддат мегирифтанд. Дар «зилзила»-и қонуни якшанбе дар Ваҳйи ёздаҳ, войи сеюм ба зудӣ меояд, ва илҳом ба мо хабар медиҳад, ки фармони беадолатонаи Ишаъё даҳ ҳамон қонуни якшанбе аст. Оят бо баёни «вой» бар онҳое оғоз меёбад, ки аҳкоми ноодилона содир мекунанд.

Хӯрдани манно аввалин аз се озмоиш буд; дуюмаш «дуқабата кардан» дар рӯзи омодагӣ буд. Ва онҳо барои чӣ омодагӣ медиданд? Онҳо барои озмоиши Шанбе омодагӣ медиданд, ки ҳамон паёми фариштаи сеюм аст.

Он мӯъҷизаи сегона ҳамчунин нахустин, ё санчиши алфа, аз даҳ санчиш буд. Худо дар қадами аввал манноро дод, сипас дар қадами дуюм ҳиссаи «дуқабата»-ро дод, аммо дар

қадами сеюм ҳеч надод. Санчиши сеюм аз ду санчиши аввал фарқ мекунад, зеро сеюм санчиши ҳалқунанда аст. Он се санчиш алфай як раванди даҳқадамии озмоишро намояндагӣ мекунад, ки ба нахустин Қодеш мебарад.

Агар шумо осори илоҳиётшиносони гуногунро баррасӣ кунед, рӯйхатҳои бисёре аз даҳ имтиҳонро хоҳед ёфт, ки ба ҳулосаи худ дар Қодеши аввал мерасанд. Қариб ҳамаи онҳо Баҳри Сурхро ҳамчун яке аз он даҳ имтиҳон дохил мекунад; баъзеҳо ҳатто нишонаҳои таърихро пеш аз Баҳри Сурх, дар чараёни балоҳо, низ шомил месозанд. Ҳамаи онҳо ҳаҷоянд.

Санчиши аввал манн аст. Павлус нишон медиҳад, ки гузаштани Баҳри Сурх таъмид буд.

Ва инак, эй бародарон, намехоҳам, ки шумо беҳабар бошед аз он ки ҳамаи падарони мо зеро абр буданд, ва ҳама аз миёни баҳр гузаштанд; ва ҳама дар абр ва дар баҳр ба Мусо таъмид ёфтанд. 1 Қўринтиён 10:1, 2.

Мусо Исоро таҷассум менамояд, ва таъмиди Исо раванди озмоишро нишон медиҳад, ки аз рӯйи табиат сечанба аст ва бо озмоиши иштиҳо оғоз ёфта, бар он таъкид мекунад. Салиб тавассути Фисҳ дар Миср таҷассум ёфта буд. Вақте ки онҳо аз ҷониби дигари Баҳри Сурх берун омаданд, Масеҳ ҳамчун қурбонии навбари ҳосил эҳё гардид. Вақте ки Ў бо дасти Яҳёи Таъмиддиханда аз қабри обӣ берун омад, Масеҳ (қурбонии навбари ҳосил) раванди ҷиҳилрӯзаи озмоишро оғоз намуд. Пас аз он ки Ў, чунон ки таъмиди Ў онро таҷассум менамуд, эҳё гардид, ҷиҳил рӯз буд, ки Масеҳ бо шогирдон рӯ ба рӯ муошират мекард. Раванди озмоиш пас аз убури Баҳри Сурх оғоз меёбад, ҳамон қадар яқин, ки Масеҳ, ҳамин ки аз об берун омад, аз ҷониби Рӯҳ ба биёбон бурда шуд.

Аввалин озмоиш барои Масеҳ иштиҳо буд, зеро Нони Осмонӣ кори тадҳиншудаи Худро маҳз аз ҳамон ҷое оғоз намуд, ки Одам суқут карда буд. Аввалин озмоиш пас аз Баҳри Сурх озмоиши сегонаи манн аст, ки рамзи озмоиши сегона бар Нони Осмонӣ мебошад. Озмоиши Масеҳ пас аз он оғоз ёфт, ки Ў аз об берун омад; пас, он даҳ озмоиш низ бояд «пас аз» он оғоз ёбанд, ки онҳо аз об берун омаданд. Сипас Масеҳ бо озмоиши сегона рӯ ба рӯ шуд, ки дар доираи иштиҳо қарор дода шуда буд, чунон ки инро озмоиши сегонаи манн, ки пас аз он оғоз ёфт, ки Рӯҳ Исроили қадимро аз Миср берун ронда, ба биёбон даровард, пешнамуна сохта буд.

Рӯйхатҳое, ки дар бораи он ки кадом исёнҳо аз ҷониби даҳ озмоише, ки ба Қодеш анҷом меёбанд, ифода шудаанд, тахмин мезананд, исёни ғўсолаи тиллоии Ҳорунро яке аз он даҳ озмоиш медонанд, аммо онҳо иштибоҳ мекунад.

Иғвои ғўсолаи тиллоӣ ду озмоишро ифода мекунад. Ин унсури муҳими рамзшиносии ғўсолаи тиллоист. Бутпарастие, ки хангоме зоҳир шуд, ки қавм гумон бурд, ки Худо нахоҳад дид, баъдан бо бозгашти Мусо пайғирӣ гардид. Сипас қавм интиҳобе кард, ки дар ҳузури ошқори Худо, чунон ки аз ҷониби Мусо намояндагӣ мешуд, ҳамчунон бутпараст бимонад.

Дар он исёни дугонаи афзоянда, мо як ҷудоии нубувватиро дар миёни сибтҳо мебинем, хангоме ки сибти Левӣ ба таври истисноӣ барои хизмати муқаддасгоҳ таъйин гардид; зеро

то замони он исён, кори муқаддасгоҳ бояд аз ҷониби нахустзодагони ҳар сибт анҷом дода мешуд. Дигар чунин нахоҳад буд. Акнун сибти вафодори Левӣ маъбадро нигоҳ хоҳад дошт. «Тақсимшавӣ» ё ҷудой ба «ду» яке аз унсурҳои хусусияти нубуввати ғӯсолаи тиллоӣ мебошад.

Исёни Ҳорун намунаи исёни Ёробъом, нахустин подшоҳи мамлакати шимолии Исроил, буд. Ёробъом ғӯсолаҳои тиллоиро «дуқабата» месозад, якеашро дар Байт-Ил ва дигареашро дар Дон мегузорад. Ҳорун ва Ёробъом таърихҳои мувозиро намояндагӣ мекунанд, ки он таърихи ташаккули сурати ҳайвон аст. Таърихи сурати ҳайвон дар ду давра ба иҷро мерасад, ки онҳоро қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида аз ҳам ҷудо мекунад. Сурати ҳайвон рамзи иттиҳоди калисо ва давлат аст, ки нахуст дар Иёлоти Муттаҳида ва сипас дар ҷаҳон барпо карда мешавад.

Ҳамеша бо рамзҳои сурати ҳайвон ҷудой алоқаманд аст. Дар мавриди Ҳорун, ин ҷудо шудани левизодагон буд; дар мавриди Ёробъом, ин ҷудо шудани дувоздаҳ қabila ба ду қabilaи ҷанубӣ ва даҳ қabilaи шимолӣ буд.

Рамзи он муносибати калисо ва давлатро Юҳанно дар китоби Ваҳй «сурати ҳайвон» меномад. Ғӯсолаҳои тиллоии Ҳорун ва Ёробъом сурати ҳайвоне буданд, ва он ҳайвоне, ки онҳо сурати он буданд, Бобил аст, зеро салтанати аввали пешгӯии Китоби Муқаддас дар боби дуҷуми Дониёл бо сари «тилло» ифода шудааст. Сурати ҳайвон ду озмоишро ифода мекунад, зеро озмоиш аввал бар ҳайвони заминӣ — Иёлоти Муттаҳидаи Амрико — оварда мешавад; сипас, дар боби сездаҳуми китоби Ваҳй, Иёлоти Муттаҳида ҷаҳонро маҷбур месозад, ки барои ҳайвон сурате барпо намояд. Озмоиши аввал ИМА аст, сипас ҷаҳон.

«Ҳангоме ки Амрико, кишвари озодии динӣ, бо Папагӣ дар маҷбур сохтани вичдон ва водор намудани одамон ба эҳтироми шанбеи козиб муттаҳид гардад, мардумони ҳар як кишвари рӯи замин ба пайравӣ аз намунаи он бурда хоҳанд шуд». Шаҳодатҳо, ҷилди 6, саҳ. 18.

«Миллатҳои хориҷӣ ба намунаи Иёлоти Муттаҳида пайравӣ хоҳанд кард. Гарчанде ки вай пешсафӣ мекунад, аммо ҳамагон як бӯҳрон бар қавми мо дар ҳамаи қисматҳои ҷаҳон хоҳад омад». Testimonies, ҷилди 6, 395.

Исёни ғӯсолаи тиллоӣ дучанба аст ва ду озмоиши аввалин аз нӯҳ озмоишро нишон медиҳад, ки ба озмоиши даҳум ва ниҳой дар Қодешӣ аввал мебаранд. Вақте ки исёнҳои Ҳорун ва Ёробъом «сатр бар сатр» бо ҳам оварда мешаванд, шумо меёбед, ки Ҳорун, қоҳини аъзам, калисоро намояндагӣ мекунад ва Ёробъом, подшоҳи Исроил, давлатро намояндагӣ мекунад. Ин ду хат якҷо рамзи иттиҳоди калисо ва давлат мебошанд. Ду қурбонгоҳи Ёробъом дар Байт-Ил, (ба маънои калисо) ва Дон, (ба маънои доварӣ) барпо карда шуданд ва якҷо иттиҳоди калисо ва давлатро намояндагӣ мекунанд. Бо мавҷуд будани ин нуктаҳо, мо ба муайян кардани даҳ озмоиш оғоз хоҳем кард.

Он даҳ озмоиш дар заминаи оромии Шанбе қарор дода шудаанд (Ибриён 3–4). Онҳо аз муъҷизаи сегонаи манна ва дарси он дар бораи Шанбе оғоз меёбанд ва дар озмоиши даҳум,

Қодеши аввал, ба анҷом мерасанд. Он Қодеши аввал «рӯзи исён дар Навиштаҳо» аст, ва Павлус исёни ниҳоиро дар заминаи озмоиши Шанбе ҷой медиҳад. Озмоиши алфа Шанбе буд, чунон ки бо манна рамзӣ шуда буд, ва озмоиши даҳум ва омега дар Қодеши аввал низ оромии Шанбе буд. Алфа ва Омега ҳамеша анҷомро бо ибтидо ифода мекунад.

Бинобар ин, чунон ки Рӯхулқудс мегӯяд: «Имрӯз, агар овози Ёро бишнавед, дилҳои худро саҳт накунад, чунон ки дар айёми исён, дар рӯзи озмоиш дар биёбон; он гоҳ ки падарони шумо Маро озмуданд, Маро санҷиданд ва аъмоли Маро ҷиҳил сол диданд. Бинобар ин, Ман аз он насл ғамгин шудам ва гуфтам: “Онҳо ҳамеша дар дили худ гумроҳ мешаванд, ва роҳҳои Маро нашинохтаанд.” Пас, дар ғазоби Худ қасам хӯрдам: “Онҳо ҳаргиз ба оромии Ман дохил нахоҳанд шуд.”»

Эй бародарон, эҳтиёт кунед, мабодо дар яке аз шумо дили бади беимонӣ бошад, ки аз Худои Ҳай баргардад. Балки ҳар рӯз якдигарро насиҳат кунед, то даме ки «Имрӯз» номида мешавад; мабодо касе аз шумо бо фиреби гуноҳ саҳтдил гардад. Зеро мо шарикӣ Масеҳ гардидаем, агар ибтидои эътимоди худро то охир устувор нигоҳ дорем;

Зеро гуфта шудааст: «Имрӯз, агар овози Ёро бишнавед, дилҳои худро саҳт магардонед, чунон ки дар вақти исён». Зеро баъзеҳо, чун шуниданд, исён карданд; ҳарчанд на ҳамаи онҳое ки ба воситаи Мусо аз Миср берун омада буданд. Аммо Ё аз кӣ дар давоми ҷиҳил сол андӯхгин буд? Оё на аз онҳое ки гуноҳ карда буданд ва ҷасадҳояшон дар биёбон афтод? Ва ба кӣ қасам хӯрд, ки ба оромии Ё дохил нахоҳанд шуд, ҷуз ба онҳое ки имон наоварданд? Пас мебинем, ки онҳо ба сабаби беимонӣ натавонианд дохил шаванд.

Пас биёед битарсем, мабодо, вақте ки ваъдаи даромадан ба оромии Ё барои мо боқӣ мондааст, касе аз шумо ба назар расад, ки аз он маҳрум монда бошад. Зеро ба мо низ башорат дода шудааст, ҳамчунон ки ба онҳо; аммо каломӣ мавъизашуда ба онҳо фоида набахшид, зеро бо имон дар онҳое ки онро шуниданд, омехта нагардид.

Зеро мо, ки имон овардаем, ба он оромӣ дохил мешавем, чунон ки гуфтааст: «Чунон ки дар ғазоби Худ қасам хӯрдам, ки онҳо ба оромии Ман дохил нахоҳанд шуд», гарчанде ки аъмол аз бунёди ҷаҳон ба анҷом расида буданд. Зеро дар ҷое дар бораи рӯзи ҳафтум чунин сухан гуфтааст: «Ва Худо дар рӯзи ҳафтум аз ҳамаи аъмоли Худ ором гирифт». Ва боз дар ин ҷо: «Онҳо ба оромии Ман дохил нахоҳанд шуд».

Пас, азбаски боқӣ мемонад, ки баъзеҳо бояд ба он дохил шаванд, ва онҳое ки аввал ба онҳо башорат дода шуд, ба сабаби беимонӣ дохил нашуданд, боз Ё рӯзи муайянеро муқаррар мекунад ва дар Довуд мегӯяд: «Имрӯз», баъд аз чунин муддати дароз, чунон ки гуфта шудааст: «Имрӯз, агар овози Ёро бишнавед, дилҳои худро саҳт нагардонед».

Зеро, агар Исо ба онҳо оромӣ дода буд, пас Ё баъд аз он дар бораи рӯзи дигар сухан намегуфт.

Пас, барои ҳамаи Худо оромие боқӣ мемонад. Зеро ҳар кӣ ба оромии Ё дохил шудааст, вай низ аз аъмоли худ ором гирифтааст, чунон ки Худо аз аъмоли Худ. Пас, биёед ҷидду ҷаҳд намоем, то ба он оромӣ дохил шавем, мабодо касе аз рӯи ҳамон намунаи беимонӣ сукут кунад. Ибриён 3:8–4:11.

Дар «рӯзи исён» паёми Ехушаъ ва Колеб рад карда шуд. Ин порча бар гурӯҳе асос ёфтааст, ки ба сабаби беимонӣ ба паёме, ки шундаанд, дохил нахоҳанд шуд. Ин паём ба воситаи «оромӣ» ифода шудааст.

«Онҳое ки намехоҳанд ба Худованд хизмати содиқона, ҷиддӣ ва пурмуҳаббат ба ҷо оваранд, на дар ин ҳаёт ва на дар ҳаёти оянда оромии рӯҳонӣ нахоҳанд ёфт. “Пас, барои кавми Худо ҳанӯз оромие боқӣ мемонад.... Бинобар ин, кӯшиш намоем, ки ба он оромӣ дохил шавем, мабодо касе мувофиқи ҳамон намунаи беимонӣ сукут кунад.” Оромие ки дар ин ҷо зикр шудааст, оромии файз аст, ки бо пайравӣ аз он дастур ба даст меояд. “Бо ҷидду ҷаҳд меҳнат кунед.”» Pacific Union Recorder, November 7, 1901.

«Оромӣ» паёмест, ки онро паёми Ехушаъ ва Колеб ифода мекунад. Павлус ҳақонки марбут ба шанбеи рӯзи ҳафтумро ҳамчун рамзи паёми «оромӣ», ки аз ҷониби онҳое рад гардида буд, ки муқаррар шуда буданд дар биёбон бимиранд, ба кор мебарад.

Ибораи «Имрӯз, агар овози Ёро бишнавед» ҳамон аст, ки дар китоби Ваҳй бар ҳар касе таъкид мешавад, ки овози Рӯҳро мешунавад; яъне, паёми Рӯҳро мешунавад, ки он паёми борони охир аст, ки он паёми «оромӣ» мебошад. Дар Қодеш он овоз садо дод, ва исёнгарон пешвои набе баргузиданд, то онҳоро ба Миср бозгардонад. Таърихи ин барангехтани ғазаб дар Забур 95 ва аз ҷониби Павлус дар Ибриён баён шудааст. Ин таърих нокомии Исроили қадимро дар даҳумин озмоиши онҳо муайян месозад. Озмоиши алфои даҳ озмоиш бо мӯъҷизаи сегонаи манна оғоз ёфт, ки паёмҳои се ғаришта, Қонуни Худо, оромии шанбе, Нони Осмон, итоат ва довариро ифода мекард; ва охири он даҳ озмоиш озмоиши «оромӣ» буд. «Оромӣ»-и файз, чунон ки Хоҳар Уайт мегӯяд, рамзи борони охир аст. Қодеш рамзи озмоиши ё пазируфтани ё рад кардани паёми борони охир аст, ки «сатр бар сатр» пешниҳод мешавад.

Сатр бар сатр «оромӣ» рехтани Рӯҳулқудс аст, ки ҳамчун борони охир тасвир шудааст. «Оромӣ» ҳамчунин рӯзи шанбеи рӯзи ҳафтум аст, ҳамон мӯҳрест, ки бар мӯъминони содиқ дар давраи борони охир гузошта мешавад. «Оромӣ» файзест, ки қудрате ӯ ифода мекунад, ки ба садо чихилу чор ҳазор ато мегардад, вақте ки гуноҳонашон барои ҳамеша маҳв карда мешаванд. Он файз танҳо қудрати атошудае нест, ки муқаддасшавиро ифода мекунад, балки ҳамчунин он файзест, ки сафедшавиро фароҳам меоварад, вақте ки хуни Масеҳ барои бардоштани гуноҳҳои ҷони тавбакарда ба кор бурда мешавад. «Оромии» файз паёми адолати Масеҳ аст, адолате, ки файзро (қудратро) барои зистан бе гуноҳ кардан фароҳам меоварад, ва он файзро низ, ки як Лоодикиягиро ба Филадельфиягӣ дигаргун месозад. Пас аз он ки Лоодикиягии собиқ ба василаи файзи сафедшавӣ дигаргун карда шуд, ӯ, ҳамчун Филадельфиягӣ, ба воситаи қудрати файз, дар роҳи муқаддасшудае қадам мезанад, ки ба ҷалолӣ мебарад. «Оромӣ» паёми ғариштаи сеюм аст, чунонки ҳамчун «сафедшавӣ ба воситаи имон дар ҳақиқат» ифода шудааст. Азбаски чунин аст, Қодеш ба 1888 ишора мекард.

Қодеш аввал паёми «оромӣ»-ро муайян мекунад, ки ҳамон паёми «Инчил» аст. Инчили ҷовидона «кори Масеҳ дар ҷорӣ намудани раванди имтиҳони сегонаест, ки ду табақаи

парастишкунандагонро ташаккул дода, сипас ошкор менамояд». Паёми Инчили ҷовидонаи «оромӣ» дар Қодешӣ аввал намояндаи паёми сегонаи Инчили ҷовидона аст, ки онро кори сегонаи Рӯхулқудс идора мекунад, ки ба гуноҳ, адолат ва доварӣ маҳкум месозад. Он се қадам айнаи ҳамон се қадами имтиҳон дар озмоиши манн мебошанд!

Даҳ санчиш бо раванди сечонибаи имтиҳон оғоз меёбад, ки Шариати Худо, Шанбе ва масъулияти инсониятро барои хӯрдан ва ҳазм кардани паёми Худо таъкид менамояд. Аввалин аз даҳ санчиш, ҳамонанди даҳумин, сечониба буд. Санчиши аввал манноро ба кор мебарад, ҳамчун рамзи Нони Осмон, ки Шанбеи рӯзи ҳафтумро боло мебардорад. Санчиши охирин «оромӣ»-ро ба кор мебарад, ҳамчун рамзи раванди ниҳони имтиҳони борони охир, ки дар қонуни якшанбе ба авҷ мерасад, ҷое ки онҳое, ки Нони Осмонро намояндагӣ мекунанд, ҳамчун байрақи Шанбе боло бардошта мешаванд.

Оғози даҳ озмоиш, ҳамон тавре ки анҷоми даҳ озмоиш, рӯзи шанbero ва паёми Инчилеро, ки бо рӯзи шанбе вобаста аст, яъне Инчили ҷовидонии фариштаи сеюмро, таъкид мекунад. Қодиши аввал омегаи даҳ озмоиш аст; бинобар ин, алфаи даҳ озмоиш низ бояд дорои ҳамон хусусиятҳо бошад. Қодиш соли 1863-ро намояндагӣ мекард, вақте ки Худованд меҳост кори Худро ба анҷом расонад ва қавми Худро ба хона барад, аммо вурӯд ба Замини Мавҷуд ба таъхир афтод.

«Бо хондани оятҳои зер мо хоҳем дид, ки Худо ба Исроили қадим чӣ гуна менигарист:

«Зеро Худованд Яъқубро барои Худ баргузидааст, ва Исроилро барои ганҷи хоси Худ». Забур 135:4.

«Зеро ту қавми муқаддас барои Худованд Худои худ ҳастӣ, ва Худованд туро баргузидааст, то барои Худ бошад қавми хосе, болотар аз ҳамаи халқҳое ки бар рӯи замин ҳастанд». Такрори Шариат 14:2.

«Зеро ту қавми муқаддас барои Худованд Худои худ ҳастӣ; Худованд Худои ту туро баргузид, то барои Худ як қавми хос бошӣ, болотар аз ҳамаи қавмҳое ки бар рӯи замин ҳастанд. Худованд муҳаббати Худро бар шумо нагузошт ва шуморо баргузида накард, зеро ки шумо аз ҳар қавми дигар сершумортар будед; чунки шумо аз ҳамаи қавмҳо камшумортарин будед». Такрори Шариат 7:6, 7.

«Зеро аз чӣ маълум хоҳад шуд дар ин ҷо, ки ман ва қавми Ту дар назари Ту файз ёфтаем? Магар аз он нест, ки Ту бо мо меравӣ? Пас ман ва қавми Ту аз ҳамаи қавмҳое ки бар рӯи замин ҳастанд, ҷудо хоҳем шуд». Хуруҷ 33:16.

«Чӣ басомад Исроили қадим исён мекард, ва чӣ қадар бор ба ҳукмҳо гирифтور мешуданд, ва ҳазорон нафар кушта мегардиданд, зеро ба фармонҳои Худое ки онҳоро баргузида буд, ғуш намедоданд! Исроили Худо дар ин рӯзҳои охир дар хатаре доимӣ қарор дорад, ки бо ҷаҳон омехта шуда, ҳамаи аломатҳои халқи баргузидаи Худо буданро аз даст диҳад. Бори дигар Титус 2:13–15-ро бихонед. Дар ин ҷо мо ба рӯзҳои охир оварда мешавем, вақте ки Худо барои Худ халқи махсусро пок месозад. Оё мо Ёро, чунон ки Исроили қадим кард, ба ҳашм хоҳем овард? Оё мо бо аз Ё рӯй гардондан, ва бо ҷаҳон омехта шудан, ва пайравӣ кардани зиштиҳои халқҳои гирду атроф, ғазбаи Ёро бар худ

хоҳем овард?» Шаҳодатҳо, чилди 1, 282, 283.

Хоҳар Уайт мепурсад: «Оё мо Ёро, чунон ки Исроили қадим ба ҳашм овард, ба ҳашм хоҳем овард?» Мо Ёро бо омехта шудан бо ҷаҳон ба ҳашм меорем, ки он ба воситаи Миср рамзӣ тасвир шудааст,—ҳамон маконе ки исёнкорон дар Қодеш меҳостанд роҳбаре пайдо кунанд, то онҳоро боз ба он ҷо баргардонад. Дар соли 1863 хоҳиши бозгашт ба Миср ва интиҳоби роҳбари нав аз ҷониби ваҳй ҳамчун хоҳиши пайваст шудан бо ҷаҳон муаррифӣ шудааст.

Порчае, ки мо ҳоло онро баррасӣ мекунем, пеш аз он шарҳи хоҳар Уайт дар бораи он ки Исроили қадим ба оромӣ дохил нашуд, омадааст. Дар заминаи исёни пайвастаи онҳо, ӯ оятҳоеро баён намуд, ки нишон медиҳанд Худо ҷӣ гуна меҳост бо арӯси Худ муносибат кунад, аммо арӯси Ё рад намуд. Порчаи зерин ба он ҷӣ мо тоза хондем, роҳ мебарад.

Дар он порчае ки вай сабт мекунад, «Худо аз қавми Худ талаб мекард, ки танҳо ба Ё таваккал намоянд. Ё намехост, ки онҳо аз касоне ки ба Ё хизмат намекарданд, мадад гиранд». Дар соли 1863, адвентизми миллериити лаодикиягӣ бо ҳукумати Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико иттиҳод баст, то дар талошҳои худ барои пешгирӣ кардани сафарбар шудани ҷавонони худ ба марговартарин ҷанг дар таърихи Амрико ёрӣ ёбад.

«Дар ин ҷо мо он хушдорҳоеро меҳонем, ки Худо ба Исроили қадим дода буд. Иродаи некӯи Ё ин набуд, ки онҳо ҷунин муддати дароз дар биёбон саргардон бошанд; Ё онҳоро, агар таслим мешуданд ва дӯст медоштанд, ки тахти роҳнамоии Ё бошанд, дарҳол ба Замини Мавҷуд мебуд; аммо азбаски онҳо дар биёбон Ёро борҳо андуҳгин сохтанд, Ё дар ғазаби Худ қасам хӯрд, ки онҳо, ҷуз ду нафаре ки Ёро қомилан пайравӣ карданд, ба оромии Ё дохил нахоҳанд шуд. Худо аз қавми Худ талаб мекард, ки танҳо ба Ё таваккал намоянд. Ё намехост, ки онҳо аз касоне ёрӣ бигиранд, ки ба Ё хизмат намекарданд.»

«Лутфан, Эбро 4:1–5-ро бихонед: “Вақте ки душманони Яҳудо ва Бинёмин шуниданд, ки фарзандони асирӣ барои Парвардигор Худои Исроил маъбад месозанд, назди Заруббобил ва назди сарони хонадонҳои падарон омада, ба онҳо гуфтанд: Бигзор бо шумо бино кунем, зеро мо низ мисли шумо Худои шуморо металабем; ва аз айёми Асарҳаддун, подшоҳи Ашшур, ки моро ба ин ҷо овард, барои Ё қурбонӣ меоварем. Аммо Заруббобил ва Ешуа ва дигар сарони хонадонҳои падарони Исроил ба онҳо гуфтанд: Шумо бо мо дар сохтани хонае барои Худои мо ҳеҷ муносибате надоред; балки мо худамон якҷоя барои Парвардигор Худои Исроил бино хоҳем кард, чунон ки подшоҳ Куруш, подшоҳи Форс, ба мо амр кардааст. Он гоҳ қавми ин замин дастӣ қавми Яҳудоро суғат карданд ва онҳоро дар бино кардан ба изтироб оварданд, ва бар зидди онҳо мушовирон киро карданд, то мақсади онҳоро барбод диҳанд.”»

«Эбро 8:21–23: “Пас ман дар он ҷо, назди дарёи Аҳава, рӯза эълон кардам, то ки пеши Худои худ худро фурӯтан созем, ва аз Ё барои худ, барои кӯдакони худ ва барои тамоми дороии худ роҳи дурустро бичӯем. Зеро ман шарм доштам, ки аз подшоҳ гурӯҳе аз сарбозон ва саворагонро талаб намоям, то моро дар роҳ аз душман ёрӣ диҳанд; ҷунки мо ба подшоҳ гуфта будем: Дастӣ Худои мо бар ҳамаи онҳое ки Ёро меҷӯянд, барои некӣ аст; аммо қудрати Ё ва ғазаби Ё бар ҳамаи онҳое аст, ки Ёро тарк мекунанд. Пас мо рӯза

доштем ва барои ин назди Худои худ зорӣ намудем; ва Ё дуои моро мустаҷоб гардонид.”»

Пайғамбар ва ин падарон аҳли заминро ибодаткунандагони Худои ҳақиқӣ намешумориданд; ва гарчанде ки онҳо дӯстӣ изҳор мекарданд ва меҳостанд ба эшон ёрӣ расонанд, инҳо чуръат намекарданд, ки дар ҳеҷ чизе, ки ба ибодати Ё тааллуқ дорад, бо онҳо муттаҳид шаванд. Ҳангоме ки ба Ерусалим мебаромаданд, то маъбади Худоро бино кунанд ва ибодати Ёро барқарор созанд, онҳо намехостанд аз подшоҳ мадад бихоҳанд, то дар роҳ ба эшон кумак расонад, балки бо рӯза ва дуо аз Худованд ёрӣ металабиданд. Онҳо бовар доштанд, ки Худо бандагони Худро дар кӯшишҳои барои хизмат ба Ё ҳимоят хоҳад кард ва комёб хоҳад гардонид. Офаридгори ҳамаи чизҳо барои барқарор кардани ибодати Худ ба ёрии душманони Худ муҳтоҷ нест. Ё қурбонии шароратро намехоҳад ва ҳадияҳои онҳоеро, ки пеши Худованд худоёни дигардоранд, намепазирад.

«Мо бисёр вақт ин эродро мешунавем: “Шумо аз ҳад зиёд чудоиҳоҳед.” Мо, ҳамчун қавм, барои наҷот додани ҷонҳо ё роҳнамоии онҳо ба сӯи ҳақиқат, ба ҳар гуна қурбонӣ тайёр мебудем. Аммо бо онҳо муттаҳид шудан, он чиро ки онҳо дӯст медоранд дӯст доштан, ва бо ҷаҳон дӯстӣ доштан — мо чуръат намекунем, зеро дар он сураат мо бо Худо дар душманӣ қарор мегирифтаем.» Testimonies, volume 1, 281, 282.

Хоҳар Уайт дар иртибот бо тавзеҳи худ оид ба исёни Қодиш мегӯяд: «Офаридгори ҳамаи чизҳо барои барқарор сохтани ибодати Худ ба ёрии душманони Худ нӣз надорад. Ё қурбонии шароратро талаб намекунад ва ҳадияҳои касонеро, ки пеш аз Худованд худоёни дигардоранд, намепазирад». Дар соли 1863, ҷунбиши адвентизми миллеритии Лӯдоқия ба калисо табдил ёфт ва бо он қудрате иттиҳод бастан, ки ибодати якҷанбаеро бар миллат ва баъдан бар тамоми ҷаҳон таҳмил хоҳад кард.

Дар мақолаи оянда, мо баррасии худро дар бораи хатҳои нубувватие, ки ба соли 1863 мерасонанд, идома хоҳем дод, ки он санги тоҷи давраи нубувватии аз 1844 то 1863 мебошад.

Он чи буд, ҳамон аст, ки хоҳад буд; ва он чи карда шудааст, ҳамон аст, ки карда хоҳад шуд; ва дар зерин офтоб ҳеҷ чизе нава нест. Оё чизе ҳаст, ки дар бораи он гуфта шавад: «Бингар, ин нава аст»? Он аллакай дар замонҳои қадим вуҷуд дошт, пеш аз мо. Ман медонам, ки ҳар он чи Худо мекунад, то абад пойдор хоҳад монд; ба он чизе наметавон афзуд, ва аз он чизе наметавон кам кард; ва Худо ҷунин мекунад, то ки одамон пеши Ё битарсанд. Он чи буд, ҳоло ҳам ҳаст; ва он чи хоҳад буд, аллакай будааст; ва Худо он чиро, ки гузаштааст, боз металабад. Воиз 1:9, 10; 3:14, 15.